

ÉS AQUÍ ON VAIG NÉIXER?

Contes sobre
drets humans

Text: Eva Ferrer Paniagua
Il·lustracions: Laura Magrinyà Panadès

Edita:

UGT.cat

Sindicalistes Solidaris

Rambla del Raval 29-35 baixos – 08001 Barcelona

Tel: 93 412 13 27 – www.sindicalistessolidaris.org

sindicalistes@sindicalistessolidaris.org

Amb el suport de:

**Diputació
Barcelona**

Text: Eva Ferrer Paniagua

Il·lustracions: Laura Magrinyà Panadès

Assessorament lingüístic: Servei Lingüístic UGT de Catalunya

Assessorament tècnic de continguts: Núria Pelay Bargalló

Coordinació: Sally Revuelta

Disseny i maquetació: Benjamí Heras Pino

Impressió: Monmargrafic

Dipòsit legal: B 22271-2024

Barcelona, desembre de 2024

ÉS AQUÍ ON VAIG NÉIXER?

Declaració Universal dels Drets Humans

Article 15

1. Tota persona té dret a una nacionalitat.
2. Ningú no serà privat arbitràriament de la seva nacionalitat, ni del dret de canviar de nacionalitat.

Contes sobre drets humans

Text: Eva Ferrer Paniagua

Il·lustracions: Laura Magrinyà Panadès

És aquí on vaig néixer?

La Judith i la seva família acaben de travessar una altra frontera. En creuen una cada dos o tres mesos, i com que la Judith té set anys ja ha visitat més de 25 països. Viu amb els seus pares en una furgoneta cada cop més atrotinada, però a la que no li falta de res: cuina, lavabo i dos llits, un de gran i un de petit.

—És aquí on vaig néixer o no? —torna a demanar, impacient.

La mare i el pare somriuen i li contesten a l'uníson:

—No, aquesta és la primera vegada que estàs en aquest país.

«Welcome to Thailand», llegeix la Judith en un cartell situat enmig del carrer. Els pares busquen de seguida un lloc on aparcar la furgoneta. Fa calor i hi ha molta humitat. Els cabells se li bufen, però hi està acostumada, a Vietnam també li va passar.

El pare i la mare van a comprar fruita a un noi que utilitza la seva bicicleta i dues caixes com a taulell. La Judith se'ls mira des de la finestra de la furgoneta, encara capficada. «Quina deu ser la meva nacionalitat?»

De cop, una altra furgoneta aparca just al costat tapant-li tota visió. De dins en baixa un nen, més o menys de la seva edat.

—On són els micos que em van dir que hi havia a Tailàndia? —cria esverat— Tinc ganes de veure'ls!

La Judith somriu emocionada. No sempre entén tots els nens que troba pel món, però a aquest sí.

El nen alça la vista buscant micos pels arbres. Comença a imitar-ne el so i els gestos pensant que ningú el veu i s'espanta quan la Judith esclafa a riure.

—Ha, ha, ha! Ho fas molt bé!

—Eh, tu qui ets? Què hi fas aquí?

—Espero els meus pares, que han anat a comprar fruita. Si porten plàntans, tranquil, que te'n donaré un.

El nenriu. La Judith també.

—Em dic Kai.

—Jo, Judith.

—D'on ets?

—Doncs mira, no ho sé.

—No ho saps?

—No, però si parlem el mateix idioma deu ser que... Tu d'on ets?

—Jo parlo molts idiomes, això no vol dir res!

—Ah...

—Però soc bon detectiu... et puc ajudar a esbrinar-ho.

—De debò?

En Kai puja a la furgoneta de la Judith sense demanar permís. Només entrar veu una estora a terra que hi diu «Aloha». «Hawaiana, potser?», pensa.

S'apropa a la cuina i obre un dels armaris. «Tortellini, fettuccine, ravioli... això té pinta d'italians».

La Judith l'observa en silenci mentre en Kai continua investigant. Sota la taula troba un equip de música i pitja el *play*. Una veu femenina sona fluixet: «Regarde l'océan. Voyage, voyage...».

—Francesos? Mmmm, no crec, a la cuina hi hauria formatges... La nevera tampoc ajuda, hi ha imants de tot el món! Ah, ja ho sé! Judith, on és el teu passaport?

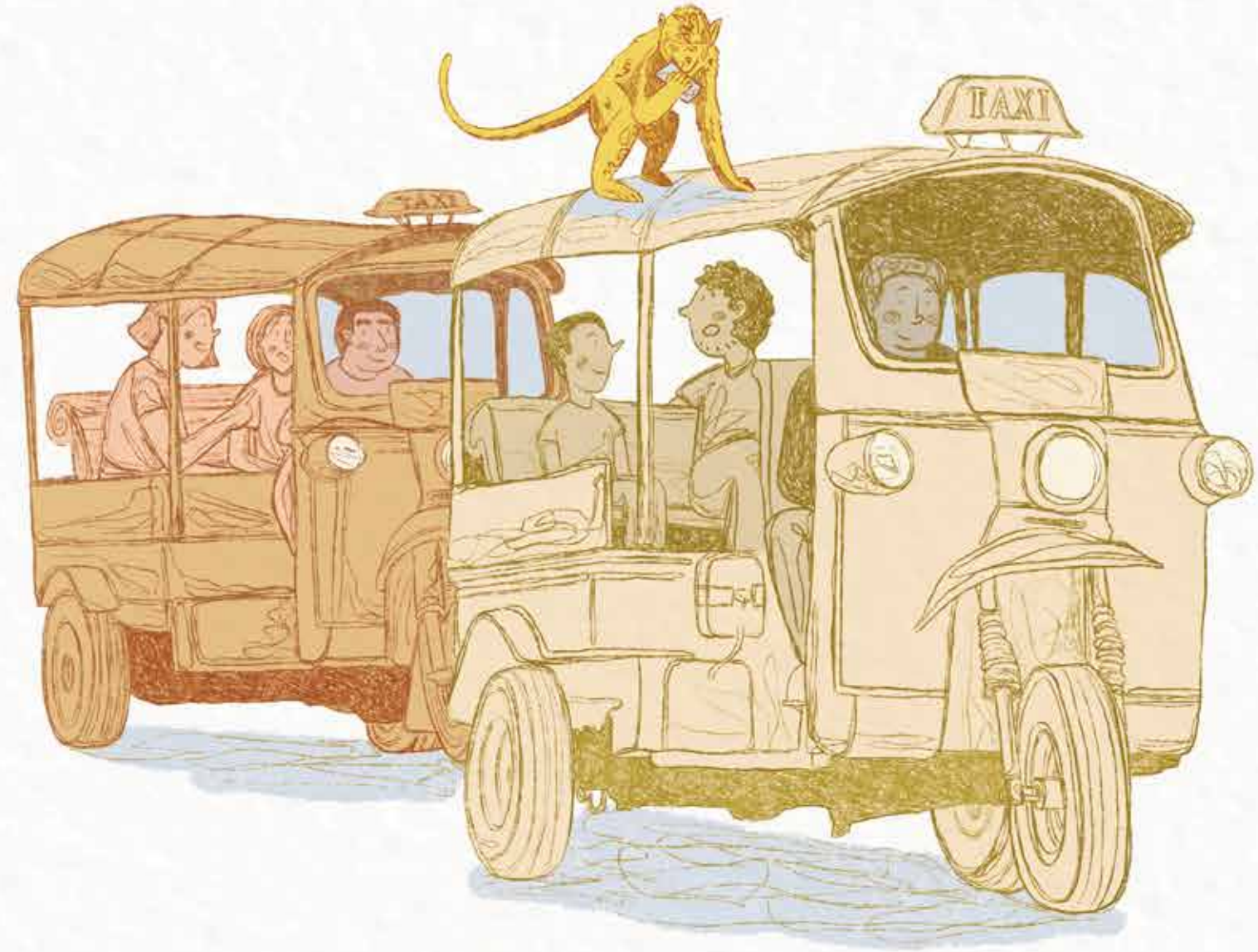
En Kai li explica a la Judith que en el passaport sempre surt la nacionalitat de cadascú, així ho podran esbrinar.

La Judith està nerviosa. «Com no se m'havia ocorregut abans?», pensa. Per fi sabrà on va néixer i quina és la seva nacionalitat! Obre la carpeta on els pares guarden tots els documents, i també les multes de trànsit, i de seguida el troba. L'agafa, decidida, però abans que pugui obrir-lo, un mico es cola per la mateixa porta per on ho havia fet abans en Kai i s'emporta el passaport d'una revolada.

—Què?! —criden els dos nens.

La Judith i en Kai surten corrents de la furgoneta perseguint el mico que salta per sobre dels tuk-tuk que ells han d'esquivar. Segons després el perden de vista.

—I ara què faré?—es lamenta la Judith— Els pares em renyaran i ja mai més podré saber d'on soc!

—Va, no siguis exagerada! El trobarem, per aquí tampoc hi deu haver tants micos... —dubta— amb passaport!

Els dos nens caminen entre els primats mirant fixament si cap d'ells amaga el passaport. Un d'ells, sense cap motiu, se'ls llança al damunt i comença a estirar-los dels cabells. La Judith se'l treu de sobre àgilment amb una petita manobra.

—És judo, en vaig aprendre una mica al Japó —es justifica davant l'atenta mirada d'en Kai.

Unes passes més enllà, veuen un globus aerostàtic aparcat tot sol enmig d'una esplanada.

—Pugem-hi!

—Què? Per què?

—Des de dalt el cel segurament és més fàcil trobar el mico que m'ha robat el passaport.

La Judith no s'ho pensa, puja al globus i encén el cremador. En Kai s'hi enfila d'un salt quan la cistella ja ha començat a enlairar-se.

—Com és que saps fer-lo volar?

—Vaig aprendre'n a Turquia. El pare estava boig per visitar Capadòcia.

Els dos nens es queden en silenci. Per un moment s'obliden de l'objectiu pel qual han pujat al globus i observen meravellats el paisatge des de les alçades.

—Estem pujant molt, no creus? —demana en Kai.

—Potser sí, ja no puc distingir un mico d'una persona...

—Ni un país d'un altre...

—Tens raó. On són les fronteres?

Des del cel en Kai i la Judith són incapaços d'endevinar on acaba un país i on en comença un altre.

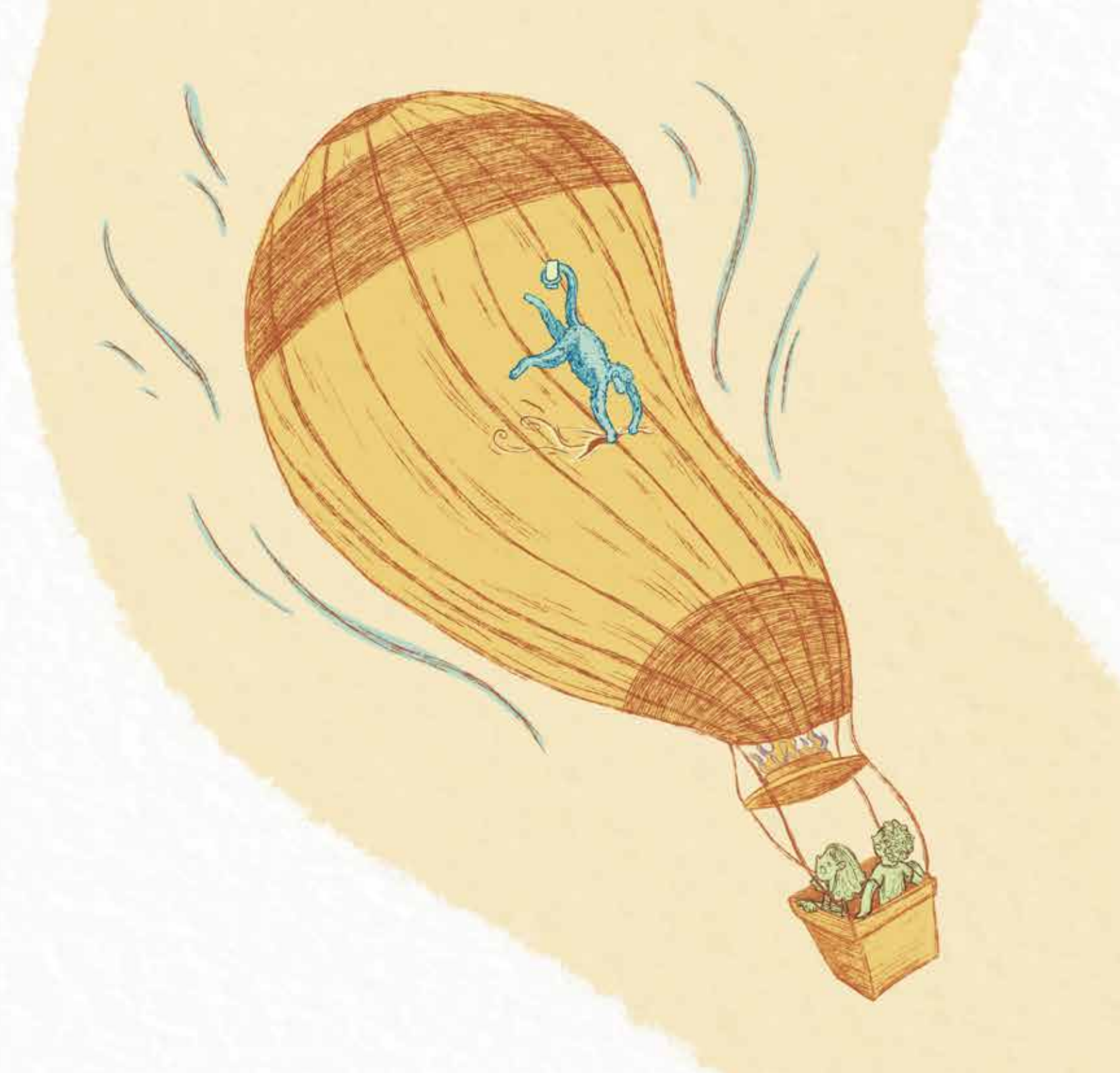
El globus comença a perdre alçada lentament i un xiulet d'aire els alerta. Els dos nens aixequen el cap i veuen el mico que buscaven abraçat a l'embolcall del globus.

—Estaves aquí! Baixa, covard!

Entremaliat, clava una mica més fort les ungles a la malla i el globus comença a descendir més ràpidament.

—Què fas?

No!!!

Entre crits i xiulets d'aire, tots tres acaben aterrant forçosament sobre el mateix descampat d'on havien sortit una estona abans.

El mico fuig a correuita tan bon punt toquen el terra i deixa anar el passaport als peus de la Judith, que encara espantada per l'aventura que

acaben de viure, l'agafa amb les mans tremoloses. En Kai la mira amb atenció i li regala un somriure que pretén tranquil·litzar-la.

La Judith obre el passaport. Sota d'una foto de carnet seva hi apareix també el seu nom, els seus cognoms i la data de naixement. Abaixa els ulls una mica i continua llegint. En Kai, que no se separa d'ella, llegeix també en silenci i aguanta la respiració abans de cridar emocionat:

—Tenim la mateixa nacionalitat!

La Judith somriu feliç. Conèixer en Kai ha estat clau per conèixer part de la seva història i aprendre que, tot i tenir un país d'origen, poder-ne visitar altres sense restriccions és una gran sort.

Els dos amics s'abracen i a la Judith li cau el passaport com cau el sol a Tailàndia.

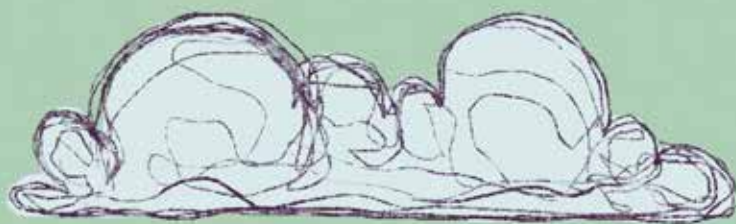

Fi

La Judith volta pel món amb la seva família en una furgoneta, però no sap quina nacionalitat té. El Kai l'ajuda a descobrir-ho, però uns micos els hi fan la guitza. Coneix aquest dret humà que obre la porta a garantir-ne molts més.

Edita:

Amb el suport de:

**Diputació
Barcelona**